

KREBSEN

Da hun havde standset bilen, blev de først bare siddende og stirrede tavst ud over vandet. Det var blankt og stille. De nøgne klippesider og de to stenknolde spejlede sig så minutiøst, at det næsten var umuligt at se, hvor virkeligheden sluttede og spejlbilledet begyndte.

»Det værner jeg mig aldrig til,« sagde han.

»Til hvad?«

»At det er så lyst om natten.«

Hun åbnede døren og stod ud. Der var ikke et menneske at se. Ikke en lyd hørtes, før han åbnede døren i sin side, steg ud og lukkede den efter sig. Hun gik i forvejen, drejede af fra gangstien og fulgte den smalle, nedtrådte sti mellem de stejle klipper. »En genvej,« sagde hun.

Da hun nåede frem til græsset, vippede hun skoene af og fortsatte på bare fødder. Fornemmelsen af græs og dug mod fødderne fik hende til at standse nogle sekunder. Hun stod med lukkede øjne og tog fornemmelsen til sig, før hun med armene ud til siderne begyndte at løbe hen over græsset.

Han blev stående og så på hende med et smil om munden. »Pas på, du ikke træder i en hundelort,« råbte han.

Hun standsede og vendte sig pustende om. »Kom!«

Han bøjede sig ned og løsnede snørebåndene, tog så skoene af og fulgte efter hende. Da hun krydsede den smalle sandstribe og vadede ud i vandet, standsede han for at smøge bukserne op. »Jeg ville ønske, jeg kunne bade ligesom dig,« sagde han.

Hun tog i nederdelen med begge hænder, løftede den op og vadede videre, indtil hun fandt en hvid plet på sandbunden mellem tangplanterne. Vandet nåede hende til over knæene. Hun blev stående og stirrede ind mod sandet. »Selvfølgelig kan du bade.«

»Men jeg kan ikke svømme.«

Hun rettede ryggen og forsøgte at komme i tanker om, hvad den betroelse mindede hende om. Magnus, tænkte hun. Men tanken om Magnus falmede hurtigt. I stedet gav hun sig til at iagttage Stuart. Hun kendte ham bedre nu: det næsten feminine svaj i ryggen; bukserne, der virkede for store om det slanke liv; det let spørgende og humoristiske glimt i øjnene; læberne, der lattermildt bevægede sig i det smalle, men symmetriske ansigt. Det var, som om den betroelse, han netop havde fremsat, fik ham til at stå endnu tydeligere, men samtidig mere gådefuld og uudforsket.

»Du minder mig om min fætter,« sagde hun og strakte hånden frem. »Kom.«

»Jeg tør ikke.«

De blev stående og så på hinanden. Efter et stykke tid slog han let med hovedet og sagde: »Det sted, vi kørte forbi lige deroppe, er det det fineste sted i landet?«

»Folkemuseet?«

»De huse er ligesom dem derhjemme.« Han vadede nølende et skridt ud mod hende og løftede armene ud til siden for at holde balancen. »Hedder det årestue?«

Hun nikkede, men rettede på hans udtale.

Han sagde: »I årestuen laver kvinderne maden over åben ild, ligesom derhjemme. På Folkemuseet var det første gang, jeg så hvide grise i levende live. Hjemme hos os er svinene sorte. Da jeg så billeder af hvide grise som lille, troede jeg, at jeg havde forstået en sammenhæng.«

»Hvilken sammenhæng?«

»Jeg tænkte, at hvide mennesker har hvide grise, sorte mennesker har sorte.«

Han lo. Latteren begyndte som en lille hosten og fortsatte i et langt, næsten lydløst gisp.

Hun vadede nogle skridt ud og bøjede sig så fremover og samlede sit lange hår i den ene hånd, mens hun kiggede efter skaldyr. En flynder smuttede væk – hun fornemmede bare en skygge, der gled hen over sandet. Der piblede bittesmå bobler op fra et sted, hvor en krebs havde gravet sig ned, og pludselig

opdagede hun en næsten gennemsigtig sandkrabbe, der luskede sig bort fra hendes tæer. Hun pirkede i sandet over krebsens åndehul. Den kom til syne og viftede nervøst med de små kløer uden for skallen.

Hun kiggede op, fordi luften imellem dem på en eller anden måde var blevet elektrisk. I hans øjne så hun alvor, ængstelse og noget, hun tolkede som lidenskab.

»Der er noget, du skal vide,« hviskede han med næppe hørbar stemme.

Hun fornemmede, at han ville sige noget, der ville forandre udtrykket i hans øjne, og svarede: »Lige nu?«

»Jeg har gjort noget forkert,« hviskede han.

»Vi har god tid,« sagde hun. »Det er nat, og alting står stille.«

»Men jeg vil gerne fortælle det. Det er vigtigt.«

»Ikke nu,« hviskede hun. Hun rakte armen ud efter hans og sagde: »Der er noget, jeg skal vise dig.« For lettere at kunne få øje på dyrenes bevægelser i sandet fæstnede hun sit blik på en rund sten lige under vandoverfladen. Sådan havde hun stået mange gange som barn, og genoplevelsen fik i nogle sekunder al tankevirksomhed til at gå i stå.

Han vadede nærmere. »Hvad vil du vise mig?« Morgensolen stod lav og skinnende lige bag hans hoved, og hans krops konturer opløstes i lyset, næsten som om det var solen, der havde sagt noget. Han tog endnu et skridt og kom til syne igen. Vandet nåede ham til knæene. Buksestoffet sugede langsomt vandet op, så det skiftede farve fra orange til sort. Hun fik øje på den lille krebs igen. Hun tog den op, gemte den inde i hånden, rettede ryggen og rakte den dryppende hånd frem mod ham. Hans fingre greb om hendes hånd og åbnede den.

»Holy shit!«

Stuart fór sammen, da krebsen flygtede over i hans hånd. Han vaklede og trådte forkert. Han vadede baglæns ind mod land – og mistede balancen. Og selv om hun havde sluppet taget i hans hånd, lod hun sig falde sammen med ham. Vandet trængte igenem alt hendes tøj på et sekund. Da Stuart begyndte at sprælle, greb hun fat om hans arme. »Det er ikke farligt,« gispede hun leende. Hans arme faldt ikke til ro, før hun havde dækket hans

mund med sin egen. De blev liggende i sandet på tredive centimeter vand, mund mod mund, mens vandet blev koldere og koldere og al følsomhed blev koncentreret lige under det drivvåde tøj, i det yderste lag af huden, hvor den havde kontakt med den anden person. Da solen netop var begyndt sin tur op over himlen, lagde de tøjet til tørre på fjeldsiden i en kløft så smal, at kun nogle enkelte ustyrlige stråler kunne finde vej derind, hvor hun favnede ham og drog hans sorte krop ind i sin.

Da hun endelig slap ham med læberne, hviskede hun: »Nu.«

»Nu hvad?«

»Nu kan du fortælle mig det hele.«

I. DEL

KVINDEN I PARKERINGSHUSET

BJERGTAGET

Der var nogle bestemte typer situationer, Lise Fagernes ikke kunne fordrage. At bevæge sig alene ind i fremmede, lukkede rum var en af dem. Det vakte en følelse, som hun første gang havde oplevet, da hun var otte år og børnene i gaden havde gravet en snehule i snedriverne langs vejen. Det var en lang, smal snehule – så smal, at sneen pressede sig tæt ind mod kroppen, mens man mavede sig igennem og ud på den anden side. Da det blev hendes tur, var der nogle drenge, som skulle være morsomme. De havde lagt sig på ryggen ved hulens udgang og sparket den fuld af tætpakket sne. Mere huskede hun ikke – bare følelsen af panik, der gjorde fysisk ondt. Derfor brugte hun altid en del energi på at styre sin angst, holde den i skak. Hun hadede efterhånden at kæmpe mod sin panik. Det gjorde hende svag og ynkelig i egne øjne. Følelsen fik hende til at frygte for at køre ned i tunneler under jordoverfladen. Men når hun først var kommet derned, trak hun vejret dybt og rystede det af sig. Hun bremsede foran bommen, rullede vinduet ned og snuppede billetten i automaten. Hun klamrede sig til rattet, da bommen gik op, og følte sveden bryde frem på panden, mens hun kørte videre ind i tunnelen med nedrullet vindue, selv om hun kunne mærke den ildelugtende luft sive ind i bilen. Hun trak vejret med åben mund og slukkede automatisk for radioen, da den begyndte at skratte. Først da hun var nået ned på det næste niveau, havde kigget i bakspejlet og konstateret, at hun ikke havde andre biler bag sig, tog hun sig tid til at rulle vinduet op igen. Det gik langsomt, for alle hendes muskler var spændte. Hun så op. De digitale skilte i loftet med deres blinkende orange bogstaver fortalte hende, at der ikke var flere ledige pladser på dette niveau, og viste hende længere ned.

Men hvad er der blevet af alle de mennesker? Ikke en levende

sjæl var i syne – kun tætte rækker af tomme biler. Da hun havde klaret det tredje sving, satte hun farten ned. Lad mig nu slippe for at køre helt ned, lad der nu være en plads her, lige her. Men der var ingen ledige pladser. Pilene blinkede hende stadig videre ned. Hun var nødt til at fortsætte, nødt til at passere det ene autoværn efter det andet – og så endnu et sving, det sidste, ned til det nederste og mest mennesketomme niveau af dem alle. Hun trådte på koblingen og lod bilen trille rundt i svinget og videre, indtil den standsede af sig selv. Her, i det allerinderste og nederste halvmørke rum, var der ledige pladser. Et kort sekund gik al hendes tankevirksomhed i stå: Hun ville vende om, køre op igen, ud i det fri og væk. Hun tvang desperationen tilbage og stirrede ud: Det dryppede fra en ventil i loftet – store dråber, der ramte forruden, knustes og løb ned mod vinduesviskerne, så hendes udsyn blev sløret. Fra et blinkende lysstofrør svirrede gule og blå lyn hen over biltagene. Uret på instrumentpanelet viste 09.52. Hun havde otte minutter til at nå frem til samtalen i tide. Hun strakte armen bagud for at få fat i tasken med mobiltelefonen. Ring og sig, du bliver forsinket. Nej. Sådan en opringning ville gøre manden vred. En irriteret interviewperson betød et dårligt interview. Alt det, bare fordi du er bange for at stå ud af bilen i et mennesketomt parkeringshus. Men hvorfor er der ingen andre mennesker? Hun satte bilen i gear og fik den manøvreret ind på den nærmeste ledige plads, men det gav et sæt i hende, da hun fik øje på kvinden i bilen til højre for sig. Hun fór sammen, så det næsten gjorde ondt, og førte uvilkarligt en hånd til brystet. Slap nu af, der sidder bare et menneske i bilen. Tag det roligt. Hun slukkede motoren, vendte sig om og greb tasken på bagsædet. Hun rodede lidt rundt i den, til hun fandt sin læbestift, som hun fiskede op. Hun strakte hals for at se sig i spejlet, men stivnede, da hendes blik registrerede den mørke parkeringskælder i spejlet. Hvad er det, jeg spejder efter?

Lise Fagernes trak vejret og maledede læberne op med rødt, kontrollerede resultatet i spejlet og gned læberne mod hinanden, mens hun åbnede bildøren og pressede den op – lidt for langt. Døren stødte mod nabobilen. Hun klemte sig ud og smækkede døren efter sig. Ekkoet gav genlyd i den store parkeringskæl-

der. Slap af, du skal bare lige rundt om hjørnet, så støder du på en masse andre mennesker – du møder alle dem, der skal ud at handle eller er på vej til vigtige møder og ... I det samme kom hun i tanker om den kvinde, der sad i bilen på den modsatte side af hendes egen bil. Hun gik ned i knæ for at kigge – tværs gennem bilen og videre gennem ruden i den næste bil, hvor kvinden stadig sad med hovedet i en unaturlig stilling.

Hun sad med både næsen og den halvt åbne mund presset ind mod ruden, men der var ingen dug eller kondens på ruden. Kvinden i bilen åndede ikke.

Lise Fagernes – journalist, fastansat på Verdens Gang, seks et halvt minut fra en aftale med den ældre meningsmager, der var så langt henne i sin karriere, at han havde skrevet en bog om den – mærkede med alle sin krops sanser, hvad hendes bevidsthed ikke ville acceptere: Mennesket i den anden bil var ikke levende.

Lise blev et øjeblik stående som lammet. Følelsen af panik, som hun altid måtte holde nede og kontrollere, fik overtaget. Det begyndte med en følelseløshed, som gradvis blev afløst af sanseindtrykkene fra omgivelserne: rumklangen og den dirrende lyd af et sandskorn på afveje, der slog mod ventilationsrørets indvendige side, og så den durende lyd i det ustandseligt blinkende lysstofrør over den blå metaldør med påmalede tags. Lise var alene med et dødt menneske – og samtidig var hun tvunget til at indånde den kvalmende lugt af beton og gammel udstødningsgas. Mens hun helt ukontrolleret lod blikket vandre fra bil til bil, følte hun et iskoldt pust bore sig ind i kroppen mellem skulderbladene – en kuldegysning der fortsatte ud i armene og ned ad ryggen, hvor den blev til en slags varme, der fik koldsveden til at springe frem og prikke i det yderste hudlag. Hun hikkede og tog automatisk to-tre usikre skridt til siden, før hun næsten søvngængeragtigt satte sig i bevægelse og løb hen ad betonen mellem bilerne i parkeringshuset – drevet på flugt, uden mod til at vende sig om og se eller udforske kilden til den uhyggesfølelse, der drev hende frem. Hun passerede kofanger efter kofanger, mens lyden af hendes klaprende sko ramte hendes ører som trommeslag, og hun forbandede sine høje

hæle og det latterlige antræk, hun havde iført sig i anledning af et interview, der alligevel aldrig blev noget af. Hun hev efter vejret, og det skar som knive i hendes lunger. Ikke et menneske var der at se, før hun var kommet rundt om hjørnet og havde fået øje på en ung mor, der var ved at bugsere en barnevogn ud af bagagerummet på en Volvo. Men synet af denne kvinde – synet af en harmonisk situation domineret af totalt afslappet ro og selvsikkerhed – gjorde, at Lise Fagernes genvandt fatningen. Hun standsede brat og stod en tid stille og hev efter vejret. Men nu vidste hun, hvad hun skulle gøre. Hun greb målbevidst ned i tasken efter mobiltelefonen og tastede et nummer.

Hun ringede til VG. Lise Fagernes var journalist. Hvad hun havde mest brug for nu, var en fotograf.

TRÅDLØS

Da den døde kvinde hverken havde papirer eller andre personlige ejendele på sig, blev det vagthavende i kriminalpolitivagten i Oslo Politidistrikt, der fra sit skrivebord måtte foretage visse efterforskningsmæssige skridt for at fastslå ligets identitet. Den bil, den afdøde befandt sig i, havde en registreringsattest, som oplyste, at ejerens navn var Kjetil Sandvik. Man ringede til Sandvik. Han viste sig at være pensioneret pilot og bosiddende i Heddal. Sandvik blev meget urolig over at blive ringet op af Oslo Politidistrikt, men kunne fortælle, at bilen blev brugt af hans yngste datter, Marianne, der studerede sprog ved Universitetet i Oslo. Selv havde han ikke brugt bilen i over et år.

Mens Sandvik talte, pressede vagthavende den stumpe ende af kuglepennen op i venstre næsebor og trommede på den med pegefingern. Det gjorde han ofte, når han talte i telefon og ikke rigtig hørte efter, fordi han i virkeligheden havde mest lyst til at lægge røret på igen. Han havde anbragt sig i en ubehagelig situation med denne telefonsamtale. Ifølge rapporten havde den politibetjent, der var blevet tilkaldt af vagtpersonalet i parkeringshuset, tilkaldt et ambulanceteam fra Oslos lægevagt. Den læge, der var med ambulancen, var nået frem til, at kvinden var død af en selvforskyldt heroinforgiftning, og havde udskrevet en dødsattest på dette grundlag – eftersom der stadig sad en sprøjte fastklemt mellem to af ligets fingre. Kanylen pegede skråt ned mod bilens bund, hvor betjenten havde fundet resten af det klassiske misbrugerudstyr: en ske, en lighter, lidt stanniol med heroinrester.

Det var altså muligt, at den døde kvinde var bilejerens datter. Men det var ikke sikkert. Under alle omstændigheder skulle en eventuel meddelelse om hendes død overbringes af en præst eller en anden kvalificeret sjælesørger, ikke af en utålmodig poli-

timand som ham selv. Derfor fremstammede han en undskyldning, fordi han havde forstyrret. Han forstod udmærket, at det ikke ville dæmpe bilejerens uro. Men politimanden nærrede ikke noget ønske om at vove sig endnu længere ud. Derfor spurgte han ikke Sandvik ud om datterens udseende, eller om hendes forhold til narkotika. Han undskyldte sig i stedet med, at henvendelsen havde med en parkeringssag at gøre – hvilket jo på sin vis var sandt, da bilen på nuværende tidspunkt var blevet slæbt ud af parkeringshuset og anbragt på Oslo kommunes opsamlingsplads for ulovligt parkerede biler, i Sogn.

Efter samtalen slog følelsen af ubehag om i irritation, og han fandt hurtigt ud af, hvad han ville gøre. Han havde længe haft en høne at plukke med en vis politikommissær, og eftersom han netop havde modtaget endnu en klage over mandens udisciplinerede rygevaner, bestemte han sig til at lade denne mand – politikommissær Gunnarstranda – bruge nogle timer på en ordinær sag om en overdosis.

* * *

Da vagthavende kort efter kom slentrende ind på Gunnarstrandens kontor, kæmpede denne for at holde et ubehageligt hosteanfald tilbage. Anfaldene blev værre og værre. Hvis han først lod hosten få frit løb, ville han få åndenød, og det kunne gøre det fuldstændig af med ham. Han undede ikke andre mennesker den glæde at opleve et sådant syn – og allermindst da den mand, der nu tronedes foran hans skrivebord: en mand af den type, der tænkte, mens han talte, og derefter sagde hver enkelt sætning højt for ligesom at bekræfte for sig selv, hvad han havde tænkt og sagt.

Gunnarstranda blev siddende og betragtede ham i tavshed.

Efter et stykke tid begyndte tricket at virke. Først holdt manden op med at sige noget. Så begyndte han at klø sig i skridtet. Da Gunnarstranda bydende strakte hånden frem, gav manden papirerne fra sig med samme ydmyghed, som en teenager afleverer en dårlig karakterbog.

Gunnarstranda ventede, til han var alene på kontoret, før han

begyndte at læse. Bagefter blev han siddende nogle minutter og tænkte sig om, før han løftede telefonrøret.

Den døde havde endnu ikke kunnet identificeres. Hvis kvinden hørte hjemme i miljøet omkring Plata eller Banegården, burde hendes navn allerede være dukket op, eftersom hun i så fald ville være en gammel kending af enten politiet eller ambulancetjenesten. Udstyret i bilen tydede på, at kvinden var narkotikamisbruger. Gunnarstranda ville ikke bestride ambulancelægens konklusion angående dødsårsagen. Men når vagthavende valgte at overdrage denne opgave til ham, havde han flere fortolkningsmuligheder. En af dem var at opfatte dødsfaldet som mistænkeligt.

Han ringede til Retsmedicinsk Institut og bestilte en obduktion af liget. Når han brugte af de knapt budgetterede midler til at få en typisk overdosis obduceret, ville det irritere både den budgetansvarlige og den mand, der netop havde forladt hans kontor. Men det var sandsynligvis sidstnævnte, der ville komme til at sidde med skægget i postkassen. Tilfredsstillelsen ved at have returneret en fornærmelse fra en overordnet og samtidig lagt grundstenen til en konflikt mellem to personer, der indimellem begge irriterede ham, satte ham i så tilpas godt humør, at han bestemte sig til straks at drage ud i verden og få den afdødes identitet fastslået.

Bilejerens datter boede i Bjerregaards Gate – i en af murstens-ejendommene, hvor den skar Mariadalsveien. Der lugtede af stegeos og madolie på trappen, og der hang et blått stykke pap på døren. To navne: Marianne Sandvik og Kristine Ramm, var skrevet med rødt på papret.

Døren blev åbnet af en fyldig, blond kvinde i begyndelsen af tyverne. Håret var lidt tyndt, og hun havde et bredt ansigt med en kraftig hage, der gav hende et venligt, men samtidig anonymt udseende.

»Er du Marianne Sandvik?« spurgte politimanden, da han havde præsenteret sig.

»Ja.«

»Har du rådighed over en Honda Civic?«

»Ja.« Det afventende udtryk af mild nysgerrighed, der indtil nu havde præget det brede ansigt, veg for et let bekymret udtryk.

»Savner du den?«

»Ikke umiddelbart. Altså ikke lige her, på trappen.«

Da politimanden ikke reagerede på morsomheden, men i stedet blev stående tavs med udtryksløst ansigt, tilføjede hun:

»Har jeg parkeret ulovligt?«

Da politimanden heller ikke svarede på dette, fortsatte hun mere usikkert: »Den plejer at holde parkeret lidt længere oppe ad Bjerregaards Gate ...«

»Det gør den ikke nu.«

Kvindens ansigt fik en hektisk rød farve. »Åh,« sagde hun og lo en kort, anstrengt latter. »Så skulle jeg nok have sagt det, jeg tænkte, nemlig at Kristine er kørt med den. Du forstår, vi bruger begge to bilen. Men når du nu er fra politiet, skal jeg måske gætte på, at den er stjålet?«

»Kristine hvem?«

»Kristine, der bor her.« Hun pegede på det blå pap og Kristine Ramms navn.

»Har du nogen legitimation?«

Marianne Sandvik tøvede nogle sekunder, før hun vendte sig om og gik ind i lejligheden. Gunnarstranda fulgte efter som den mest selvfølgelige ting af verden. Lejligheden var lys og venlig. Der lugtede af kogte æg og friske rundstykker. Resterne af et halvt spist måltid stod på bordet. Sollyset ind gennem vinduerne blev filtreret gennem en ficusplantes blade og faldt blødt på tre plakater på væggen. En plakat fra en danseforestilling på Smuget forestillede silhuetten af en kvindekrop i modlys. Ved siden af den poserede Audrey Hepburn mellem Bogart og Holden – begge i smoking. Den sidste plakat viste Elvis Presley i hvid heldragt med westernfrynser. Da Marianne Sandvik forsvandt ind gennem døren til et soveværelse, åbnede Gunnarstranda den anden dør, der førte væk fra stuen. Han stod i et ryddeligt studerekammer. Nogle lærebøger og kladdehæfter på skrivebordet afslørede, at værelset tilhørte Kristine Ramm.

Da Marianne Sandvik viste sig i døren, lå Gunnarstranda på

maven på gulvet ved siden af sengen med hele armen inde under den.

»Hvad foretager du dig?« spurgte hun med bestyrtelse i stemmen, mens politikommissærens briller blev presset op i panden og bragte hans nøjsommeligt opsatte hentehår i uorden. Han kneb øjnene sammen og stønnede, indtil han lige netop fik fat i det, han var ude efter. Han rejste sig op og rystede en plasticpose åben, hvorefter en Nokia-mobiltelefon faldt ud. Han børstede nogle nullermænd af jakkeærmet, mens Marianne Sandvik skeptisk betragtede ham fra døråbningen. Trafikken buldrede forbi længere borte, nede på Mariadalsveien.

»Den er nok gledet ned i revnen mellem madrassen og væggen,« sagde han til sidst. Han studerede kvindens legitimation og konstaterede, at hun var den, hun udgav sig for. »Tak,« sagde han og rakte hendes kørekort tilbage. »Har du også et billede af Kristine?«

»Hvis du venter lidt.«

Hun blev stående og rodede i nogle skuffer i et møbel op ad en af væggene i fællesrummet. Til sidst rakte hun ham et fotografi af en smilende kvinde, der sad i en sofa. Blitzen havde forvandlet hendes øjne til to røde prikker. Gunnarstranda tænkte, at folk skulle lade være med at smile til fotografen. Smilende ansigter forestiller egentlig bare et smil, ikke de virkelige personer. »Kan du beskrive hende?« Han kunne se på udtrykket i Marianne Sandviks ansigt, at hun var i færd med at lægge to og to sammen og få fire. Efterhånden som alvoren og mistanken langsomt fortrængte hendes let nervøse usikkerhed, blev hun fjernere. Rødmen var blevet til to hektisk blomstrende roser på hendes kinder. Hun tog et skridt frem og skottede til billedet, som om hun ville præcisere dets detaljer. »Kristine har mørkt hår, halvlangt. Hun er ret slank og vel omtrent samme højde som mig, 170.«

»Brune eller blå øjne?«

»Blå.«

Gunnarstranda stak fotografiet i inderlommen og spurgte: »Har Kristine noget forhold til rusmidler? Heroin, party-dope, amfetamin ...«

»Nej, er du gal. Nej.«

»Sikker?«

»Helt sikker!«

Gunnarstranda betragtede hende med et skeptisk udtryk i ansigtet.

»Garanteret!« gentog Marianne Sandvik.

»Hvad så med alkohol?«

»Hun drikker øl og vin ligesom andre mennesker.«

»Meget?«

»Nej, helt normalt. Til fester. Hvorfor kan du ikke bare sige, hvad det handler om?«

»Har hun færdedes sammen med tvivlsomme personer på det sidste?«

»Ikke mig bekendt, nej.«

»Hvornår så du hende sidst?«

»I går morges.«

»Klokken?«

»Ved seks-halv syvtiden om morgenen. Vi mødtes her i gangen. Jeg kom hjem fra en efterfest. Hun kom også fra en eller anden udflugt. Hun havde vådt hår. Hun havde badet.«

»Klokken seks søndag morgen?«

»Ja. Jeg spurgte: 'Har du badet?', og hun svarede: 'Ja, på Huk.' 'Alene?' spurgte jeg. 'Nej,' svarede hun. 'Hvem med?' spurgte jeg. 'Ja, det kunne du lide at vide,' sagde hun og lo. Hun virkede forelsket.«

»Hvordan forelsket?«

»Sådan lidt hyperaktiv, i godt humør. Jeg tolkede det i hvert fald sådan, at hun hentydede til en fyr, hun havde mødt, og at der var følelser på spil.«

»Sagde hun mandens navn?«

»Nej, der blev ikke sagt mere. Hun gik i brusebad, jeg satte mig her og tog en smøg. Bagefter gik jeg i seng, og jeg kunne høre, at hun gjorde det samme.«

»Ved du, hvad hun foretog sig den foregående aften – om lørdagen?«

»Desværre. Jeg var væk næsten hele den foregående uge, så vi har ikke talt så meget sammen på det sidste.«

»Og hvor længe sov du – hele søndagen?«

»Tjah, det kan du godt sige. Jeg gik på arbejde klokken fire om eftermiddagen. Jeg havde spist lidt først. Jeg serverer på Lektøren på Aker Brygge.«

»Var Kristine her, da du vågnede?«

»Nej, hun var gået.«

»Hvor længe var du på arbejde?«

»Til midnat.«

»Og derpå?«

»Jeg blev hentet af Knut, og vi kørte hjem til ham. Jeg sov derovre til i dag.«

»Knut?«

»Vi kommer sammen. Han arbejder hos Storebrand. Knut Radér.«

»Ved du, hvad Kristine foretog sig, da hun var kommet hjem i går morges?«

»Jeg vil gætte på, at hun lagde sig til at sove, men jeg er efterhånden temmelig nysgerrig efter at få at vide, hvad det her handler om.«

»Ved du, om Kristine har haft problemer på det sidste?«

»Som hvad for eksempel?«

»Dødsfald i familien, kærestesorg, dårlige karakterer til eksamen, almindelig depression.«

»Nej, ikke så vidt jeg ved.«

»Vil du mene, at I står på fortrolig fod?«

»Ja, nærmest ...«

»Hvad lever hun af?«

»Hun studerer, ligesom jeg, og hun arbejder lidt ved siden af.«

»Hvilke fag læser hun?«

»Folkloristik og socialantropologi. Hun skal til at læse hovedfag. Socialantropologi.«

»Hvor arbejder hun?«

»På en bar, eller nærmere en slags pub. Ikke så langt fra Bankplassen. Jeg tror, stedet hedder Joyce eller Voice eller sådan noget.«

Politimanden rystede på hovedet, mens han noterede navnene. »Har du kendt hende i mange år?«

»Nej, vi har lært hinanden at kende her.«

»Her?«

»Ja, det er min lejlighed, men den er dyr, og eftersom den har to soveværelser, hængte jeg nogle sedler op på Blindern, på Fredrikke – for at få nogen at dele udgifterne med. Så ringede der nogle piger. Og det blev altså Kristine, fordi vi kom godt ud af det sammen – fandt et fælles sprog.«

»Hvor længe er det siden?«

»Næsten et år.«

»Kender du hende godt?«

»Sådan da. Det er jo altid rart at have lidt distance til de mennesker, man deler lejlighed med, det er vi helt enige om, og det var faktisk en af grundene til, at det netop blev hende, der flyttede ind.«

»I er altså ikke egentlig fortrolige?«

Marianne Sandvik trak vejret tungt: »Det ville altså være enklere, hvis du ville være mere åben om, hvorfor ...«

»Hvor fortrolige var I?« afskar politimanden hende.

»Lidt. Men ikke rigtig nært, kan du godt sige.«

»Ikke nært nok til, at hun ville røbe navnet på den mand, hun havde været sammen med natten til i går?«

»Hun ville nok have fortalt mig det til sidst, hvis jeg havde presset hende, men det gjorde jeg ikke. Og det siger vel noget om fortroligheden, eller hvad mener du selv?«

»Hvor kommer hun fra?«

»Molde. Det vil sige, uden for Molde et sted. I nærheden af Hustadvika. Bud hedder det vist.«

»Har hun været i Oslo længe?«

»Det ved jeg ikke så meget om, men jeg tror, hun er flyttet hertil i forbindelse med sine studier.«

»Hvilken slags folk færdes hun sammen med?«

»Alle mulige typer. Studerende, folk fra Vestlandet ...«

»Har hun søskende?«

»Hun er enebarn. Jeg tror, forældrene er skilt. Hendes far er vist oliearbejder. Arbejder ude på Nordsøen. Hendes mor ved jeg ikke noget om.«

»Denne Honda, den tilhører vel egentlig din far. Er der andre end dig og Kristine, der bruger den?«

»Nej.«

Gunnarstranda stod stille og tænkte sig om. »Jeg vil bede dig komme med mig en times tid,« sagde han til sidst.

Hun rynkede uvilligt panden. »Hvorhen?«

»Til Retsmedicinsk Institut.«

* * *

Efter at den rystede Marianne Sandvik havde bekræftet, at afdøde var Kristine Ramm, kørte han hende hjem igen. Og da politikommissær Gunnarstranda endelig var tilbage på kontoret, manglede han bare at sørge for, at præsten i det sogn, hvor Kristines pårørende boede, fik besked på at overbringe dødsbudskabet. Han fandt telefonnummeret på det relevante lensmandskontor og fik tilfældigt fat i en betjent, der kendte lidt til familien fra tidligere. Han kunne fortælle, at Kristine Ramms mor var skilt og havde taget sit ungpigenavn tilbage. Hun var enlig og levede af invalidepension.

Gunnarstranda meddelte lensmandsbetjenten, at Kristine Ramm højst sandsynligt var død af heroinforgiftning for egen hånd, men sagde samtidig, at liget ville blive obduceret.

Da han havde afsluttet denne telefonsamtale, var der egentlig ikke mere for ham at gøre. Han blev siddende og stirrede ind i væggen. Så kiggede han på den mobiltelefon, han havde fundet på den afdøde kvindes værelse. Og uden egentlig at tænke over, hvad han foretog sig, begyndte han at fingerere ved den.

KREDSLØB

Solen hang dirrende over Nesoddlandet og fik søen til ligne en bakkefuld krøllet guldpapir. Frank Frølich stirrede med sammenknebne øjne på vandflasken gennem sine mørke briller. Sol-skiven reflekteredes som en gult sømhoved i flaskeglasset.

Han sad med ansigtet vendt mod den strøm af mennesker, der drev frem og tilbage på Stranden på Aker Brygge, og han måtte modstræbende indrømme for sig selv, at han ikke interesserede sig særligt for, hvad der eventuelt befandt sig af uudforsket skønhed i folkemængden. Han tog sig derimod i at strække hals ved synet af langt sort hår, der faldt på denne helt specielle måde, eller han følte uro i kroppen, når han så en mørkhåret, langbenet kvinde i køen foran iskiosken. Uroen kunne blive så stærk, at han var lige ved at rejse sig og slentre forbi for at se sig over skulderen og få vished – blive fri for uroen, få afklaret, om det virkelige skulle være Gøril, der stod der – indtil uroen forsvandt af sig selv, fordi kvindeskikkelsen pludselig ændrede stil-ling og derved afslørede, at hun var en helt anden. Hvad er det, jeg har gang i? tænkte han ved disse lejligheder – som nu den gang, han havde ringet hjem til hende og med sved på panden havde fremført et latterligt påskud for den mærkelige samtale.

Da han opdagede Gunnarstranda, som kom gående hen over broen, var han i færd med at forestille sig Gøriks øjenbryn. De var som to perfekt imiterede silhuetter af flyvende måger på himlen. Billedet gik i opløsning, da Gunnarstrandens blege, sammenbidte, nærmest skaldede hoved indtog hele hans synsfelt. Mandens øjne var i øjeblikket beskyttet af et par solbriller, som enhver kunstner eller teenager med smag for retro ville give en formue for. Brillerglassene var tykke og dråbeformede og spillede i nuancer fra sort over lilla til lyseblåt. Og de var indfattet i et kraftigt stel af forgyldt plastic.

»Hvad skal du have for dem dér?« spurgte Frank Frølich.

»For hvad for noget?« spurgte Gunnarstranda og så sig om efter en ledig stol. Han fandt en ved nabobordet og tog den uden videre. De to kvinder, der sad ved bordet, vekslede bestyrkede blikke over den fremmede mands frækhed. »Den er ikke ledig, vi venter på nogen,« sagde den ene af dem.

»For solbrillerne,« sagde Frølich, som af erfaring vidste, at Gunnarstranda ikke tog sig af den slags indvendinger. »De må da mindst være halvtreds år gamle.«

»Femogtyve.« Gunnarstranda satte sig og lagde en avis på bordet. »Jeg købte dem på Essotanken i påsken 1977. På Fagernes. Jeg skal vise dig noget.«

Med blikket fulgte Frank Frølich to brede hoftepartier og to knejsende nakker, der fjernede sig. De to kvinder fandt et bord længere henne og tilkastede ham og Gunnarstranda vrede blikke. Gunnarstranda åbnede dagens udgave af Dagbladet. Han slikkede på sin pegefingertip og bladede nøjsommeligt igennem avisen, ark for ark, indtil han fandt den notits, han søgte. Frank Frølich lænede sig frem og læste notitsen. Han havde læst den samme efterlysning i aftenudgaven af Aftenposten den foregående dag. En udenlandsk statsborger var meldt savnet, forsvundet på tredje døgn.

Servitricen, der var en fyldig ung kvinde med håret sat op i en hestehale, standsede ved deres bord. »Hej, er det dig?« sagde Gunnarstranda venligt. »Hvordan går det så?«

»Tjah, både-og,« svarede servitricen.

Gunnarstranda tog solbrillerne af og bad om en halvliters fadøl. Han kiggede spørgende på Frank Frølich, der rystede på hovedet og pegede på sin flaske mineralvand.

Da servitricen var forsvundet for at effektuere bestillingen, pegede Gunnarstranda ned i avisen og sagde: »Hvad siger du til, at vi to støver denne her forsvundne personage op?«

»En bortløben asylansøger?«

Gunnarstranda rejste sig op og spejdede ud mod bryggen. Et øjeblik efter vinkede han til en bekendt skikkelse i folkemængden: Emil Yttergjerde, der med skrævende skridt var på vej hen over broen i deres retning.

»Han er ikke rømmet nogen steder fra. Han er en anerkendt forsker.«

Emil Yttergjerde var i stramtsiddende cowboybukser og en hvid ærmeløs trøje. Han havde nybarberede kinder og havde samlet hele sin tynde skægvekst i en spids forlængelse af hagen. Allerede før han fandt sig en stol, proklamerede han med høj stemme, at han altid sad med ryggen til rigmandsvillaerne på Aker Brygge.

Frank Frølich iagttog den glitrende vandoverflade, mens han ventede på, at Yttergjerde skulle skramle færdig med sin stol.

»Svindlere og tyvepak alle til hobe. Vi bruger en fandens masse energi på at rejse sigtelser mod dem, og så forhaler de sagerne ...«

Frølich ville ønske, at Yttergjerde ville dæmpe sig lidt.

»Vi skulle have levet i middelalderen,« fortsatte Yttergjerde og satte sig til rette i stolen. »Dengang kunne de deres ting, forstår I. Hvis sådan en storbonde pønsede på noget lusk, gav de bare manden et gok i nødden og skar nosserne af ham. Og bagefter måtte han optræde med abekattestregere for det bedre selskab. Hvis han morede dem, fik han nødder at spise, og bagefter klap-pede de ham på hovedet.«

Gunnarstranda betragtede manden med rynker i panden. »Hvor har du hørt det?«

»Set det i tv. Og desuden er det sandt. De brugte den slags svin som abekatte. Og hvis det ikke hjalp, kappede de bare hovedet af dem. Enkelt og overskueligt.« Yttergjerde blev siddende og trak i sine fingre, en efter en, så det sagde knæk i led-dene.

»Fortæl Frølich om Takeyo,« skar Gunnarstranda ham utål-modigt af.

»Fyren er 27 og i færd med at tage en eller anden doktorgrad. Han er fra Kenya og er kommet til Norge i forbindelse med et bistandsprojekt i Uganda. Han er nemlig uddannet ved universitetet i Kampala, som er hovedstaden i Uganda. Andet står der sådan set ikke i anmeldelsen. Baggrunden er lidt uklar, men han er meldt savnet af to forskellige kvinder. Den ene hedder Ingunn Løvseth og arbejder sammen med Takeyo på universitetet. Men

før hun fik fingeren ud, var der en anden dame, der ringede. Evelyn Sømme. Hun kender vistnok fyren fra dengang, han var lille, og de skulle have været ude og spise sammen mandag. Men han dukkede ikke op.«

Mens Yttergjerde talte, havde Gunnarstranda rullet sig en cigaret. Nu tændte han den, inhalerede prøvende og vendte sig så mod Frølich, der spurgte:

»Hvorfor interesserer du dig for den sag?«

»Flere grunde. Den ene er, at manden har været væk i snart fire døgn.«

Gunnarstranda lænede sig tilbage, mens servitricen satte en bakke med halvlitersglas på bordet.

Gunnarstranda ventede, til hun havde fjernet sig igen, før han fortsatte: »Hende dér ...« Han nikkede i servitricens retning. »... Hende talte jeg med mandag. Hun delte lejlighed med en ung pige, der er død af en overdosis i parkeringshuset på Ibsenringen.« Han fiskede en mobiltelefon op af lommen og lagde den på bordet. »Denne telefon tilhører den døde pige, Kristine Ramm. Og hun har brugt den til at ringe hjem til Takeyo fem gange den dag, hun døde. Og det var samme dag, manden forsvandt.«

»Tragisk,« sagde Yttergjerde. »Hvornår døde hun?«

»I søndags – den fjerde august.«

»Det var den glohede dag, jeg badede i Svartkulp,« sagde Yttergjerde.

Frank Frølich rynkede panden. »Svartkulp?«

»Ja, undskyld,« sagde Yttergjerde forlegent. »Jeg mener Sognsvann.«

»Hør nu lige ...« afbrød Gunnarstranda. »Dagen efter, altså mandag den femte august, dukkede Stuart Takeyo ikke op på sit arbejde. Og indtil nu har han været væk i fire dage. Lige før han forsvandt, blev han kontaktet af denne unge dame, der senere på aftenen døde af en overdosis.«

»En narkosag,« sagde Frølich.

»Netop. Og den blev lagt ind til mig som et almindeligt oprydningssjov: Find ud af, hvem det er, der har taget billetten ved at stikke sig selv i armen. Men så dratter der en forsvin-

dingssag ned fra himlen – en afrikaner, som denne lille godte ringer til, igen og igen, lige før hun forlader denne verden. Og i hendes omgangskreds gør man store øjne, for ingen har hørt noget om, at denne unge kvinde skulle have narkotikaproblemer. Hun skulle efter deres mening være ren som hospitalssprit – og den fyr, der med størst sandsynlighed har solgt hende stoffet, er belejligt nok forsvundet sporløst.«

»Ingen forældre tror jo på, at deres børn er på dope, før det går galt og de ligger helt stille.«

»Jeg har aldrig nogensinde været i nærheden af Svartkulp,« sagde Yttergjerde insisterende.

Gunnarstranda stirrede på ham med et hårdt blik i øjnene.

»Der er bare det, at ...«

»Budskabet er trængt ind, Yttergjerde. Og jeg takker for din indsats indtil videre.« Gunnarstranda vendte sig mod Frank Frølich. »Jeg agter at gennemgå Takeyos lejlighed inden længe.«

»Nu?«

»I hvert fald så hurtigt som muligt.«

»Hvem skal køre?«

»Det skal du,« sagde Gunnarstranda og nippede til sin øl. »For du har ikke drukket noget.«

* * *

»Hvad mener du om Yttergjerde?« spurgte Frølich, mens de kørte ud af rundkørslen ved Bislette og videre op ad Thereses Gate. »Er han skabsbøsse?«

»Hvorfor interesserer du dig for det?«

»Han talte over sig – det med Svartkulp. Det er kun homoer, der bader i Svartkulp.«

Gunnarstranda trak på skuldrene. »Nu er det jo så moderne at være bøsse. Det er snart lige så almindeligt som at gå i demonstration. Først skulle man være mod hvalfangst, så mod politivold – og før man ved af det, sidder de alle sammen på knæ og trækker hinanden i tissemanden. Her!« afbrød han sig selv, mens han pegede på en ledig parkeringsplads ved siden af en sort Saab. De steg ud af bilen. Der var ikke et menneske på gaden.

Kort efter kom en mørk Passat kørende. Chaufføren vinkede og fortsatte hjemmevant ind i gården, hvor han parkerede. Taxaskiltet på taget var slukket. Manden, der steg ud fra førersædet, havde engang haft krøller. Det var længe siden. Resterne af dem holdt sig tæt til hovedbunden, som om nogen holdt en usynlig støvsuger over hovedet på ham. Han var bred, og hans ører stak ud som tubamundstykker på begge sider af hovedet. Han præsenterede sig som Jon Legreid og viftede med et omfangsrigt nøgleknippe, før han vraltede foran dem i retning af indgangsdøren i hjørnet af gården.

Gunnarstranda fik et anfald af åndenød på vej op ad trappen og blev stående lidt.

Legreid brugte lang tid på at løsne en mindre ring med nøgler fra det store nøgleknippe og låse op. »I kan beholde nøglerne,« mumlede han. »Men læg dem i postkassen på vej ud. Den, der står 'Legreid' på.«

»Tilhører møblerne lejeren?« spurgte Gunnarstranda forpustet, da han havde taget imod nøglerne.

»Det hele er mit,« sagde Legreid kort. »Lejligheden udlejes møbleret, det står tydeligt i kontrakten.«

Gunnarstranda rettede uvilkårligt på håret, før han trådte ind. Der lugtede indestængt og lidt surt i lejligheden. Entreen var lang og smal. Gipsvæggene var umalede, så lejligheden gjorde et lurvet indtryk. Bortset fra gangen og badeværelset bestod den af ét stort rum med køkkenvask, komfur, sovesofa og skrivebord.

Gunnarstranda åbnede et af vinduerne. De hørte en sporvogn hvine mod sporvognsskinnerne, da den bremsede ved stoppestedet lige under vinduet. »Er der ikke noget køleskab?« Han kiggede på husejeren, der stadig stod i døren. »Så ligger maden vel og rådner. Som husejer skulle du tænke lidt på rottefaren!«

Legreid råbte tilbage: »Er der andet? Jeg har ikke tid til at stå her!«

»Hvornår har du sidst set lejeren?«

»Da vi skrev kontrakt.«

»Og hvornår var det?«

»Før jul sidste år.«

»Hvordan modtager du lejen?«

»Girokort. Der er ikke noget vrøvl med den fyr, han betaler punktligt hver måned.«

»Og derudover – nogen klager eller kommentarer?«

»Ikke et ord.«

Legreid gik sin vej.

»Hvis der er heroin i denne her lejlighed, så skal vi finde den.«
Gunnarstranda trak et par gennemsigtige handsker på.

Computeren var af ældre model. Der havde samlet sig støv rundt om både computerkabinnet og skærm. Gunnarstranda åbnede skufferne under skrivebordspladen. De var tomme bortset fra et bundt kuglepenne og en lineal. Han smækkede den sidste skuffe i efter sig. Der sad ikke noget fast under skrivebordspladen. På skriveunderlaget lå der et videnskabeligt tidskrift, og under det et nummer af Playboy.

Inde i bladet lå et VISA-kort fra Sparbank NOR med logo på den ene side og et billede af Stuart Takeyo på den anden. Fotografiet var et utydeligt automatbillede, der ikke sagde så meget om mandens udseende, bortset fra at han var ung og havde regelmæssige træk, smal hage og meget kortklippet hår. Hans øjne var halvt lukkede, og det gav indtryk af en vis sløvhed. Kortet udløb til november.

»Grøntsager, frugt og pølsepålæg!« Frølich løftede en plasticpose med et nærmest flydende indhold og holdt sig for næsen.

Gunnarstranda viftede med VISA-kortet.

Frølich kom over og kiggede på artiklen i Playboy. De glitrende sider var prydet af et stort billede af nogle farvede mænd, der smilende rensede fiskenet på hvide sandstrande. Det var en artikel om natur og fiskeoplevelser.

Gunnarstranda gik hen til boghylden, hvor han begyndte at kigge mellem og bag bøgerne. På den ene hylde lå der nogle ark papir. Det var tætskrevne notater med sirlig kuglepenne-skrift, der løb elegant ned over siden. Gunnarstranda stoppede det hele ned i en bærepose. Derefter gik han hen til skabet. Her hang der tre skjorter, alle i stærke farver. Habitjakkens ærmer var slidte. På bunden af skabet lå der to par sko. Gunnarstranda løftede dem og undersøgte dem nøje uden at finde skonummeret. »Hvilken størrelse?« spurgte han.

»43 eller 44,« sagde Frølich. Han var optaget af køkkenskabet. Gunnarstranda læste skomærket: »Bata,« mumlede han.

»Se på sålerne,« sagde Frølich. »Billig plastic, såler uden opbygning. Den mand er ikke specielt velhavende. Se her.« Han fandt en tom nylontaske med flyselskabets adressemærkat fastgjort til den ene hank. »Han er ude at rejse uden at medbringe et bankkort hjemmefra, og uden kuffert.«

Gunnarstranda fortsatte inde i det lille badeværelse, hvor han begyndte med at undersøge de klassiske gemmesteder: Toiletets cisterne, under badekarret, bag vasken og bag vandlåsen. Der begyndte at lugte af råddent vand. En tandbørste lå sammen med et godt brugt stykke sæbe på vasken. Der lå barbering på en hylde under et medicinskab, som indeholdt en pakke plaster.

»Fyren har regnet med, at han ville vende tilbage snart,« sagde Frølich henne fra døren. »Han har hverken taget tøj, VISA-kort eller toiletsager med sig.«

Gunnarstranda gik tilbage til opholdsrummet og undersøgte sovesofaen. Frølich hjalp til med at løfte madrassen. Der lå et grønt pas. Det var udstedt til Stuart Takeyo, og billedet var det samme som på VISA-kortet.

Frølich undersøgte omhyggeligt madrassens sammensyninger efter tegn på, at der skulle være syet noget ind i den.

Gunnarstranda pegede på telefonen på natbordet. »Lampen lyser rødt.«

»Telefonsvareren.« Frølich gik hen til telefonen og løftede den lille båndoptager. Han trykkede på en knap, og der lød en slæbende lyd i den lille højttaler.

... This is Stuart speaking. Please leave a message ...

Der hørtes en skarp bippen, og så kørte båndet slæbende videre:

... Hi, it's me again. Where are you? I don't want to do this alone. Not now. Please hurry ...

Den slæbende lyd fortsatte, men gik til sidst over i stilhed. Derpå fulgte flere andre opringninger, hvor forbindelsen hver gang blev afbrudt uden ord. Det skete seks gange. Den syvende og sidste gang hørtes en velkendt hostelyd.

»Det er mig,« sagde Gunnarstranda. »Spil lige hele båndet en gang til.«

Båndet blev spolet tilbage, den slæbende lyd kom igen, og derpå lød den samme kvindestemme i højttaleren.

»Den dame må have ringet tidligere. Og de må have talt sammen.«

»De har aftalt et møde,« sagde Frølich. »Men efter at han er gået hjemmefra, er hun så blevet utålmodig og har ringet igen. Og der må være et eller andet med situationen. Not now. Der må være noget særligt ved lige nu.«

»Det kan jo lige så godt have noget med hende selv at gøre. Vi ved ikke engang, om det er Kristine Ramm, der taler. Men tag båndet med. Marianne Sandvik kan afgøre, om det er Kristines stemme.«

* * *

Da de havde plomberet døren til lejligheden og var gået ned ad trappen, standsede de foran rækken af postkasser. Nederst til venstre hang en bulet kasse med navnet Takeyo. Gunnarstranda rodede længe med nøglerne, før han fandt en, der passede. Postkassen var halvfuld. Mellem reklamefolderne lå der enkelte regninger, men kun ét brev. Stuart Takeyos navn og adresse stod maskinskrevet uden på kuverten. De to politimænd vekslede blikke. Gunnarstranda, der stadig havde handskerne på, fiskede en lommekniv op af lommen. Han sprættede uden videre kuverten op. Der lå kun ét stykke papir i kuverten – en computerskrevet budskab. Der stod fire ord på papiret – med skrifttypen Courier, stor skriftstørrelse. Budskabet var kort og koncist – ikke til at misforstå:

DU ER DØD, NIGGER!